

Szilágyi Károly.

Mindenekelőtt legyen szabad kijelentem, hogy az az idézet, amit D i n e r testvérem az imént felolvasott, nem az én munkámból kivett szemelvény. Ami malmost B e d ő testvérem felszólalását illeti. ő az imént azt mondta, hogy „feljajdultam” L e n g y e l t. múltkori, anemzetiségi sajtóperekkel szemben elfoglalt álláspontja miatt és azt állítja, hogy ellenkezik a szabadkőművesi világfelfogással, szabadkőművesi szellemmel, az egyenlőség, testvériség nagy ideájával, amelyet ezen „feljajdulásom”-ban elfoglalni bátor voltam. M e g f o g j á t o k nekem engedni kedves tt. hogy röviden válaszoljak az elhangzott v á d a k r a .

Előre bocsájtom, hogy akik figyelemmel kísérték a nemzetiségi kérdésről legutóbb tartott előadásomat, azok hallhatták, hogy előadásomon végig vonul az a tendentia, hogy a nemzetiségeinkkel

való apró civakodások, torzsalkodások helyett állapítsuk meg a közös érdekeknek azt a hatalmas láncolatát, a közös politikai törekvéseknek azon nagy céljait, amelyek alkalmasak arra, hogy ebben a hazában egy táborba hozzák mindazokat, akik itt laknak: magyarokat és nem magyarokat! Iparkodtam vázlatát nyújtani eme nagy érdekek és nagy célok egyik, másikának, a szerintem legfontosabbaknak gondoltaknak. Amikor azonban ezt tettem, lehetetlen volt reá nem mutatni azokra a hibákra, azokra a kívánalmakra, azokra az ellentétekre, amelyek jobbról és balról észlelhetők, amelyek magyar és nem magyar között hazánkban a jelenben megvannak, iparkodtam ezeket is a tőlem telhető legnagyobb igazságossággal és részrehajlásatlansággal ismertetni. Hogy mindezeknek mennyiben sikerült megfelelnem, azt testvéreim látni fogják abból a felolvasásból, amely legközelebb már birtokukban lesz! Egyet azonban a leghatározottabban kijelentek és ez az: hogy a magyar suprematiát, a magyar hegemonia megtarthatásának feltételeit semmiféle kétes értékű elméletnek alá nem

re n d e l t e m, de nem is rendel-
 h e t t e m, m e r t a k k o r a h a l a d á s,
 a k u l t ú r a n a g y é r d e k e i v e l
 k e l l e t t v o l n a s z e m b e h e l y e z -
 k e d n e m.

Akkor tehát, amidon én közös poli-
 tikai érdekeket kutattam, akkor midőn
 közös munkálkodásra, vagy legalább is
 diskussióra érdemes célokat iparkodtam
 a vita anyagába vinni, amidőn a nem-
 zetiségeinkkel való közös munkálkodás
 feltételeinek megállapíttatása miatt is-
 mertettem az ellentéteket azért, hogy
 azok kiküszöbölhető, orvosolhatók
 legyenek, nem vagyok képes bármily
 szorgos kutatás dacára sem felfedezni
 azt, hogy hol és mennyiben jutottam
 én ellentétbe az egyenlőség és test-
 vériség örökség eszméivel.

Ami pedig közelebbről a „nemzeti-
 ségi sajtóperek” ügyét illeti, hát ott én
 nem rosszindulatú vádaskodással, avagy
 a nemzetiségi sajtó üldözésére való fel-
 hívással állottam elő, hanem rámutattam
 könnyen ellenőrizhető adatgyűjtemé-
 nyekre, így Gróf Eszterházy János-
 nak, H a n g a y Octávnak és K. B a r n a
 Endre testvérünknek munkáira és mind-
 ezekből nem azt hámoztam ki, hogy
 nézetek: így ír a nemzetségi sajtó,

tehát üldözni kell, hanem azt, hogy eléressék az, hogy ne üldöztessék: nem kívánok mást, mint: viszonságot! Támaszkodtam és hivatkoztam ennél a kívánságom megformulázásánál a magyar sajtó számottevő részének a nemzetiségi ügyek tárgyalásánál követni szokott-magatartására és mindazzal a sok ferdítéssel, történeti hamisításokkal, mindazzal a testvérietlen, gyűlölködő hanggal szemben, amelyen a hazai nemzetiségi sajtóorgánumok majdnem mindegyike ír, csak egy óhajtást szegeztem szembe: nem kívánok mást, csak viszonságot igazságosságban és hangban egyaránt! Kívánom ezt és nem többet akkor, amidőn még minden ú. n. belügyi hatalom a mi, a magyarok kezében van!

Ha már most figyelembe vesszük azt, hogy szerintem nálunk a magyarság kulturtörékvéseinek támogatása elsőfokú szabaddkőművesi feladat és ami ebből önként következik ezen kultúra minden rosszindulatú ellenségének lefegyverzése, ártalmatlanná tétele, hasonlóképenaz, azért ezt a tételt ebben a szövetségben eddigelé még senki kétségbe nem vonta, akkor nem tartom megindokoltnak Bedő

t. merész vádját, hogy a szabadkőművéség szelleme ellen vétettem felszólalásommal, sőt azt hiszem, mint magyar ember szabadkőművesi kötelességet teljesítettem, amidőn csupán viszonosságot és nem mást követtem.